

Abdul Saboor, errefuxiatu afganiarra

“MUGETAKO POLIZIEK GU TORTURATU ONDOREN, SELFIEAK EGITEN ZITUZTEN GUREKIN”

Afganistango Nangrghar eskualdekoa da, 25 urte ditu Abdul Saboorrek. Gerran jaio eta besterik ikusi ez duten gazteen testigantza gordina da. Besterik ez zuelako AEBetako armada eta NATOrentzat egin zuen lan Afganistanen, inoiz iritsi ez zen bizitza lasaia eskaini zioten eta orain, herrialde horiek mugak itxi dizkiote. Duela hiru hilabete inguru iritsi da Euskal Herrira, gudarengatik etxea utzi eta bi urtez ihesean izan ondoren.

TESTUA ETA ARGAZKIAK:
Irantzu Pastor

Zergatik erabaki zenuen Afganistan uztea?

Oso gaztetan hasi nintzen lanean. Nire eskualdera Amerikako Estatu Batuetako armada eta NATO iritsi ziren eta sei urtez aritu nintzen haientzat lanean. Ez zegoen besterik. Al Qaeda edo talibanez lehertzen zituzten tankeak biltzen zituen lantaldeko koordinatzailea nintzen, base militarera eramaten genituen tanke txikituak. Lana uztea erabaki nuen eta ni bezalakoentzat AEBetako armadak duen zerbitzura jo nuen. Bertan, zin egin ziguten haientzat lan egin izanagatik AEBetara eramango gintuztela, gerratik urrun, baina egun hori ez zen inoiz iritsi, beti paperak tramitatzen ari zirela erraten zidaten. AEBetako armadarentzat lanean ari nintzela jakin arren, ordura arte talibanez ez zuten inoiz nire familia ‘ukitu’. Baina kuriosoena da, AEB eta NATOrentzat lan egiteari utzi nion unetik aurrera, talibanak familiako ki-deak hiltzen hasi zirela. Banekien lana utzi izanagatik hilko nindutela, estatubatuarrek ez zidatela inoiz babesik eman-go. Amak bihotzeko gaixotasuna du, eta beraz, handik joateko esan zidan, ezingo zuela nire heriotza jasan.

Hortaz, denek nagusi bertsua dutela uler daiteke?

Honen inguruan ezin dut asko hitz egin. Aurreko galderari erantzunez, Kabul talde batekin elkartu nintzen Afganistanetik ihesean irteteko. Trafikatzaile batengana joan ginen eta erran zigun diru kantitate handi batengatik Europara 15 egunetan ekarriko gintuela. Lehenengo Pakistanera eta gero Iranera joan ginen, baina Poliziak harrapatu eta hilabete eman nuen kartzelan. Oso gogorra izan zen, jendea gosez hiltzen ikusi nuen espetxean, etengabe jipoitzen gintuzten eta preso asko hiltzen zen. Handik berri ere Afganistanera bidali ninduten.

Hasierara buelta.

Bai, beste trafikatzaile batekin saiatzea erabaki nuen. Pakistan, Iran eta gero Turkiara iritsi nintzen. Batzuetan motorrean joaten ginen, baina gehienetan menditik oinez edo korrika pasatzen genituen mugak. Lagunak galdu genituen bidean, baina trafikatzaileek atzera ez begiratu eta korrika egiteko erraten ziguten. Turkian ginela, trafikatzaileek aldean genuen diru guztia lapurtu eta bahitu egin gintuzten, familiari diru

gehiago eskatzeko. Horiei gehiago ordaindu ostean, mendiz orduak eman genituen Bulgariara oinez iritsi arte. Bulgariakoa ere oso bortitza izan zen. Poliziak hartu gintuen mugan, arropa guztia kendu eta etengabe jo gintuzten, besoa puskatu zidaten eta noski, ez ninduten medikuarenera eraman. Turkiara bota gintuzten, eta berriro muga pasatzea lortu bagenuen ere, egun gutxitara poliziek berriro ere atxilotu gintuzten eta beso puskatuan behin eta berriro jo zidaten “afganiar terrorista nazkagarria” oihukatzen zidaten bitartean. Horren ondoren, errefuxiatuen kanpamentu itxi batera eraman ninduten, baina handik ihes egitea lortu nuen.

Nola lortu zenuen?

Kartzelak bezalakoak dira, baina nahiko erraza da. Kanpamentu itxietan ere trafikatzaileak daude, gela berezi bat izaten dute beraientzat gainera. Baldintza onetan bizi dira eta kanpamentu osoak daki nortzuk diren pertsonekin trafikatzten duten horiek.

Baita Gobernuak eta Poliziak ere?

Bai, noski. Ezinezkoa da ez jakitea. Lo-

tura zuzena dago, ne-
gozio handia da. Erre-
fuxiatuak politikoki
erabiltzen gaituzte, gure
egoera erabiltzen dute
poltsikoak betetzeko.
Sare ilun horretan Go-
bernuen konplizitatea
eta polizien kolabora-
zioa ezinbestekoa da,
bestela ez zen trafika-
tzailerik egonen.

**Nola sentitu zinen Euro-
par Batasuneko muga
itxien aurrera iritsi zi-
nean?**

Niretzat askoz gogorra-
goa izan zen ondoan ni-
tuen lagunentzat baino.
Kontuan hartu NATO-
rentzat 6 urtez egin nue-
la lan, bizitza jokatzin
nuen egunero Europa-
ko hainbat armadaren-
tzat lanean, horri esker
gerratik urrun biziko
nintzela esaten zidaten
etengabe, *brother* (anaia)
deitzen ninduten... hori
guztia ibili zait buruan
mugetan poliziek jipoi-
tzen nindutenean edo
“terrorista nazkagarria”
deitzen zidatenean. En-
gainatua eta erabilia sen-
titzen naiz, ez diogu inori
txintik axola. Hemengo
gubernuek Afganistanen
negozio ezin hobea egi-
ten dute herrialde guztia
ustiatu eta arma
salmentarekin, hori da
ekarri diguten bakarra
eta gu beren negozio
erraldoi horretako
pieza hutsak gara.
Afganistanen, talibanek
eta Daesh-ek “musulman
onak” ez garelako hil
nahi gaituzte, Europar
Batasunak aldiz, atek
ixten dizkigu “terrorista
musulmanak” garelako.

**Urte bat eman zenuen Serbian,
Belgradeko barrakoietan
bizirauten.**

Infernua izan zen iazko
negua. Hotzez ez hiltzeko,
trenbideko egur zaharrak
erabiltzen genituen
sua egiteko, baina oso
kutsakorra zen kea.
Ez genuen uririk, asko
kok hazteria zuten,
gaixo zeuden... mila
pertsona inguru k
biziraun genuen
egoera hartan.
Belgradeko neguko
argazkiak ikusten
ditudanean beti egiten
dut negar.

» “Gobernuen konplizitatea
eta polizien kolaborazioa
ezinbestekoa zaie,
bestela ez zen
trafikatzailek egonen”

**Zenbat aldiz saiatu zinen Europar
Batasuneko muga pasatzen?**

Urtebetean, hogeitaz baina
gehiagotan saiatu nintzen
Hungaria eta Kroaziako
harrisia pasatzen. Aldi
guztietan, Poliziak
harrapatu, arropa
guztia kenarazi,
elurretara bota eta
beren txakurrak
askatzen zituzten,
hozka egin ziezaguten.
Gu torturatu ondoren,
selfieak egiten zi-

tuzten gurekin Serbia-
ra bota baino lehen.
Lagunak desagertu
ziren, errekan itota
edo hilda. Inork ez
daki zer pasa zaien,
gorpuak ez dira
inoiz agertu, baina
hau guztia Europar
Batasunean gertatzen
ari da, inork ikusi edo
onartu nahi ez duen
arren.

**Azkenean lortu zenuen
muga pasatzea eta
orain asilo eskaera egin
duzu.**

Erakunde baten bitar-
tez eskatu dut Barze-
lonan, baina oso zaila
da gaur egun asilo po-
litikoa ematea, Gober-
nuek ez dute nahi gu
hemen egotea. Europan
eta Euskal Herrian mo-
mentuz ezagutu duan
onena herritarren el-
kartasuna da. Politi-
kariengandik ez dut
ezer espero. Inork
baino hobeto dakit
zer egiten duten
Afganistan bezalako
herrialdeetan, ongi
dakit “demokrazia
eta giza eskubideen
izenean” egiten
duten negozio iluna
zein den.

**Nola gelditu daiteke
hau guztia?**

Argi izan behar da az-
ken helburua ez dela
guk mugak pasatzea,
ezta gu hainbat herri-
aldetan banatzea ere.
Oinarrira joan behar
da. Gure herrialdeak
gerran daudelako,
hiltzen gaituztelako,
egiten dugu ihes.
Gure herrietan eragiten
dituzten gerrak
gelditzeko exijitu
behar zaie hemengo
gubernuei. Diru asko
jartzen du Europar
Batasunak mugak
eraikitzeke eta horiek
“zaintzeko” poliziak
ordaintzen. Dirutza
hori gerrak bukatze-
ke erabiliko balute,
ez ginateteke erre-
fuxiatu krisi honen
aurrean egonen. Gerra
eta gerraren negozioa
gelditu behar dira,
eta horrela, ez gara
gure etxetik ihesean
joan behar. Nik argi
dut, bihar bukatuko
balitz Afganistango
gerra, bihar bertan
bueltatuko nintzateke
nire herrialdera. ■